

Forslag til Skup-prisen 2015

Gutten med selbulua

<http://www.adressa.no/pluss/magasin/2015/05/01/Gutten-med-selbulua-10903988.ece>

AV

Grete Holstad, journalist Adresseavisen

Håvard Haugseth Jensen, fotograf Adresseavisen

KONTAKTINFORMASJON

Grete Holstad, journalist: Epost: grete.holstad@adresseavisen.no, Tlf: 951 98 762

Heidi Kultorp, nyhetsleder: Epost: heidi.kultorp@adresseavisen.no, Tlf: 916 86 220

SAMARBEID

Berit Baumberger, journalist Adresseavisen, har skrevet delen av teksten med faktainformasjon om eritreiske flyktninger.

Simen Granviken, journalist Adresseavisen, har skrevet intervjuet med Erna Solberg og andre oppfølgingssaker.

PUBLISERING

Adressa.no:

01.05.2015: «Gutten med selbulua», samt undersaker.

<http://www.adressa.no/pluss/magasin/article10903988.ece>

Engelsk versjon:

01.05.2015: «The tragedy in the Mediterranean: Elyud (6) died trying to get to Europe»

<http://www.adressa.no/nyheter/utenriks/article10912670.ece>

Papiravis:

02.05.2015: Hovedoppslag i Adresseavisen «Slik endte reisen til lykkelandet». *SE Vedlagte pdf-er.*

02.05.2015: Hovedoppslag Aftenposten «Elyud Dawit (6) ble symbolet på tragedien i Middelhavet. I morgen får hans onkel på Hitra fraktet kisten hans til Eritrea». *SE Vedlagte pdf-er.*

Oppfølging:

Den påfølgende tiden brakte Adresseavisen flere oppfølgingssaker laget av ulike journalister. Blant annet disse:

01.05.2015: Kommentar: Når katastrofen får et ansikt

<http://www.adressa.no/pluss/article10913083.ece>

02.05.2015: Hitra slår ring rundt Elyuds onkel: Har samlet inn 30 000 til Yonas

<http://www.adressa.no/nyheter/sortrondelag/article10914342.ece>

02.05.2015: Siv Jensen: - Umulig å ikke bli berørt

<http://www.adressa.no/nyheter/innenriks/article10915410.ece>

04.05: Kronerulling dekker kostnadene for å sende kistene hjem

<http://www.adressa.no/nyheter/sortrondelag/article10920376.ece>

04.05.2015: Leder: Nødvendig kompromiss om flyktninger

<http://www.adressa.no/meninger/leder/article10918119.ece>

04.05.2015: Carl I. Hagen: - Gutten skulle aldri vært om bord

<http://www.adressa.no/pluss/nyheter/article10919765.ece>

04.05.2015: Tunge dager for Yonas

<http://www.adressa.no/nyheter/sortrondelag/article10909478.ece>

09.05.2015: Hva flyktet gutten med selbulua fra?

<http://www.adressa.no/pluss/nyheter/article10939533.ece>

BERØRT AV BILDENE

«Vi blir alle berørt av bildene vi ser fra Middelhavet. Bildet av fiskeren i Hellas som bar i land et lite barn som hadde druknet. Bildene av båter fullastet med mennesker som har begitt seg ut på en farefull ferd. Vi blir berørt av historiene vi hører. Enkeltskjebnene. Som den somaliske idrettsutøveren Samia Yusuf Omar, som druknet i Middelhavet på vei til å oppfylle sin drøm om å løpe i London-OL. Vi blir berørt som medmennesker. Men vi blir også berørt fordi Norge er en maritim nasjon og en stor humanitær aktør. Vi har et ansvar for å handle.»

- *Statsminister Erna Solberg i sin redegjørelse for Stortinget om situasjonen i Middelhavet og humanitære kriser i Syria og Irak, 30. april 2015 – dagen før publiseringen av «Gutten med selbulua».*

SAKEN

I april begynte for alvor bilder av båter i Middelhavet overfylt med flyktninger å versere i mediene. I slutten av måneden var det spesielt et bilde som ble gjengitt mange steder, både i norske, utenlandske og sosiale medier: En mann med et tilsynelatende livløst barn i armene.

En seilbåt med 92 migranter om bord hadde gått på grunn og blitt knust mot klippene noen få meter fra Zephyros-stranden på Rhodos. I flere dager ble bildet brukt i ulike sammenhenger, i reportasjer, kommentarer, debatter og som utgangspunkt for illustrasjoner, men barnets identitet ble ikke oppgitt.

Samtidig gikk debatten om hvordan og hvor mange flyktninger Norge skulle ta i mot, og i kommentarfeltene kunne man lese ytringer som «La dem drukne!». At slike meninger fantes, gjorde inntrykk og reiste spørsmål: **Hva hvis flyktingene strandet i våre egne fjæresteiner, ville vi latt dem drukne der? Er vårt ansvar og plikt til å hjelpe mennesker i nød forskjellig alt ettersom de befinner seg i Middelhavet eller Norskehavet?**

Forliset ved Rhodos skjedde mandag 20. april. Påfølgende lørdag, nesten en uke etterpå, var jeg på helgevakt i Adresseavisen. **Barnet var fortsatt ikke identifisert, og jeg satte meg fore å gi barnet et navn og finne ut om det var en norsk forbindelse. Barnet på bildet var kledd i boblejakke og selbulue - typisk norske plagg.**

En uke senere publiserte vi saken «Gutten med selbulua».

Det viste seg at barnet var en gutt som het Elyud Dawit og ble seks år. Han druknet på Zephyros-stranden sammen med sin mor Selemawit Amanuel Issack. Og den som identifiserte dem på sykehuset i Rhodos by, var deres onkel og bror Yonas Amanuel Issack, bosatt på Hitra.

BAKGRUNN

Sjokkerende bilder

Det første store sjokket disse vårdagene kom 19. april. En båt på vei fra Libya hadde kantret og mange hundre var fryktet druknet. Både tallet 700, 800 og 900 omkomne ble oppgitt. Talskvinnen Carlotta Sami for FNs høykommissær for flyktninger sa 800. «Det ser ut til at vi står overfor den verste massakren noensinne i Middelhavet», uttalte hun. Den italienske kystvakten oppga å ha tatt opp 28 overlevende og 24 omkomne. Tallene ble forsterket av hjerteskjærende bilder av omkomne bli båret i land på Malta.

Dette skjedde bare få dager etter en liknende hendelse der også flere hundre var antatt druknet. Dette året fram til midten av april lød meldingene på rundt 1500 omkomne i Middelhavet under flukt til Europa.

Allerede dagen etter kom en ny vekker med forliset på Zephyros-stranden på Rhodos. En rekke medier viderefremmet dramatiske bilder tatt av fotografen Argiris Mantikos, deriblant bildet av den greske fiskeren som bar Elyud Dawit i land.

Tirsdag 22. april leste jeg Ingeborg Moes sak i Aftenposten med tittelen «Jeg tenkte på mine egne barnebarn. Og ba til Gud om at han skulle overleve». Moe hadde møtt og intervjuet Babis Manias (65), fiskeren fra bildet. Aftenposten brakte bildet både på forsiden og inni avisen.

Også dagen før hadde avisen vist samme bilde. Det gjorde også flere andre disse dagene. Blant andre Dagbladet og VG slo bildet stort opp, og det gikk igjen på sosiale medier. Bildet av det som så ut som et omkommet barn, hadde gjort inntrykk.

Flyktningpolitikk

Samtidig pågikk en diskusjon om hvordan Norge kunne bistå i redningen av flyktningene, og om hvor mange flyktninger Norge kunne og burde åpne dørene for. «I Middelhavet drukner mennesker tilsvarende Titanic nå hver dag», sa president i Norges Røde Kors, Sven Mollekleiv, til NRK. Regjeringen måtte handle umiddelbart og om nødvendig sende Bastøferjene til unnsetning, mente han.

Den norske flyktningsdebatten hadde for alvor kommet i gang noen dager før, da Jonas Gahr Støre under Arbeiderpartiets landsmøte foreslo at Norge skulle ta i mot 10 000 flyktninger fra Syria. Senere ble det oppnådd politisk enighet om 8000, og fra Frp kom et forslag om å ha en folkeavstemning om saken.

Debatten var mildt sagt variert, ikke bare medfølelse og engasjement for flyktingene kom til uttrykk i kommentarfeltene. I en kommentar i Dagsavisen viste Maren Sæbø til at det var én setning som gikk igjen på flere europeiske språk: "La dem drukne". VG gjenga "La dem bare drukne, sier nå jeg", og flere tilsvarende ytringer fra sine egne kommentarfelt.

ARBEIDET

På helgevakt

På kveldsvakt uka etter forliset skrev jeg om forgiftede travhester, levering av hageavfall og løpende nyhetshendelser. Lørdag merket jeg meg at både Flu Hartberg og Finn Graff hadde brukt bildet av fiskeren og den livløse gutten som utgangspunkt for illustrasjoner i Dagbladet.

Graffs tegning sto til Marie Simonsens kommentar:

«Den eneste måten å skape en slags menneskelig forbindelse på, er å vise at barn dør. Det tåler vi tross alt ikke. Bildet av et livløst barn, som varsomt ble løftet i land på ferieøya Rhodos denne uka, kledd i boblejakke og strikkelue som om det var på vei til barnehagen, har rystet mange." Og fortsatte: "La dem drukne, freser kommentarfeltet, og vi vemmes, men Europas manglende handlekraft resulterer uvegerlig i at tusener drukner årlig. De hatefulle trollene har ikke engang ordet i sin makt. De som har makt, bruker den ikke.»

I likhet med Simonsen hadde jeg sett boblejakka og strikkelua. Jeg så også at lua var rød med selburoser på, og bestemte jeg meg for å gjøre det jeg hadde tenkt på hele uka: Finne ut hvem barnet på bildet var.

Eritrea og Norge

I dekingen av Rhodos-forliset kom det fram at mange i seilbåten var fra Eritrea. Barnet på bildet var mørkhudet og kanskje også fra Eritrea. Norge hadde allerede gitt mange eritreere asyl. Kanskje hadde han slektninger i Norge, kanskje skulle han til Norge, tenkte jeg.

Selburoser

Det er mulig det var selburosene som gjorde at jeg følte nærhet til gutten. Jeg var klar over at dette åttebladsmønsteret har sin opprinnelse og finnes også andre steder i verden enn i Selbu og Norge. Seilbåten hadde lagt ut fra Tyrkia, lua kunne ha blitt anskaffet der. Også i Eritrea. Men ettersom det allerede befant seg mange eritreiske flyktninger i Norge, kunne det være at lua stammet fra Norge. Jeg så for meg at slektninger i Norge kunne ha sendt varme klær han kunne ha på seg på den lange reisen.

Og hvis gutten var "norsk", hvis målet for flukten var Norge, kunne det sette debatten om vårt ansvar for flyktingene i perspektiv. Tenkte jeg.

Selv om det ikke var noen forbindelse mellom gutten og Norge, ville jeg fortelle om hvem han var og hans historie. Hvis jeg fikk det til. Bare i løpet av ei uke var bildet blitt nærmest ikonisk, og gutten fortjente ikke bare å være en ukjent og identitetsløs blant mange tusen. Eller som Simonsen også skrev: "...en illegal lykkejeger, en mulig jihadist og trussel mot den europeiske velferden".

Research og språkproblemer

Det var rolig på vakta, ikke mye skjedde lørdag formiddag. Jeg luftet ideen med kolleger, og vi sjekket nettavisene for om gutten og mora allerede var identifisert. Flere må ha tenkt det samme som meg, mente jeg. Vi fant ingenting, og jeg satte i gang arbeidet.

Første telefon gikk til Flyktningehjelpen, som henviste til FNs høykommissær for flyktninger. Målet var å få tak i andre som hadde vært med i den samme båten som kunne kjenne til gutten og mora, og pårørende.

Innimellom telefoner og eposter leste jeg alt jeg kom over om hendelsen på Rhodos, i norske og utenlandske aviser og nettsteder, og Rodiaki og andre greske nettsteder, og jeg noterte meg navn og kontaktinformasjon på mulige kilder.

Jeg kan ikke gresk og det kyrilliske alfabetet, men brukte ganske enkelt Google oversetter. Dette programmet gir aldri noen god oversettelse, men man forstår det meste av innholdet.

For å finne den "riktige" informasjonen, kopierte jeg sentrale søkeord som Ρόδος (Rhodos), παιδί (barn), μετανάστες (migranter), νεκροί (død), Πνίγηκαν (druknet) og Ζέφυρος som er navnet på stranden der båten havarerte.

Jeg gransket også videoer. Ganske mange hadde filmet havariet og dramaet på stranden. Jeg så spesielt etter levende bilder av gutten, for om mulig få mer inntrykk av hva som hadde skjedd før og etter han lå i armene på Babis Manias. På en av videoene ble det gjort gjenoppliving av en person, men jeg forsto ikke hva som ble sagt og innså at jeg måtte ha oversetterhjelp. Den var nærliggende. Tidligere kollega Tove Fasting har bodd i Hellas i 20 år og behersker gresk til fulle. Hun hjalp gjerne til, og jeg sendte henne lenkene til videoene. Gjenopplivingen på videoen var ikke av den lille gutten, kunne hun konstatere.

Etter hvert hjalp Fasting også til med å finne riktige telefonnumre. Jeg ønsket blant annet å kontakte Kystvakta som hadde deltatt i redningen av flyktingene, men var usikker på hva som var det riktige nummeret.

Telefoner, eposter, SMS-er

Det er ofte ikke svar å få umiddelbart når man kontakter kilder. I løpet av lørdag, søndag og mandag tok jeg en rekke telefoner, sendte meldinger og eposter, flere ganger til de samme kildene.

Høykommissæren for flyktnings talsperson i Hellas svarte ganske raskt lørdag. Hun var absolutt villig til å hjelpe meg, og henviste videre til en kollega som hun mente det var større sjanse for at hadde informasjonen jeg trengte. Kollegaen var grenseansvarlig og jobbet mer direkte med flyktingene som kom til Hellas.

Tidlig lørdag kontaktet jeg også vennskapsforeningen Trondheim – Keren (en by i Eritrea). Lederen kunne fortelle at det var en mulighet for at en slik lue og klær som gutten hadde på seg stammet fra Norge. Eritreere på besøk i Norge hadde fått med seg varme klær i gave, selv om det er gode temperaturer i Keren og ikke nødvendig med ulluer. I hovedstaden Asmara, derimot, kunne det være kaldt, opplyste hun. På dette tidspunktet visste jeg bare at gutten var fra Eritrea, men ikke hvor fra i Eritrea.

Vennskapsforenings-lederen bidro også med navn på andre i venneforeningen og eritreere, som jeg kontaktet.

Jeg kontaktet også blant annet den norske ambassaden i Aten, den norske konsulen på Rhodos, Røde Kors på Rhodos og i Aten, Røde Kors familiegjenforeningsorganisasjon Antenna, avisen Rodiaki, havnevesenet, kystvakta, politiet og sykehuset på Rhodos som hadde tatt i mot flyktinger fra den samme seilbåten som de omkomne.

Et navn jeg hadde notert meg, var på en ung eritreisk kvinne som hadde blitt reddet fra havariet og intervjuet av et gresk nettsted. Jeg kom ikke lenger enn til å finne ut at hun, i likhet med de fleste overlevende fra seilbåten, var skyssert videre og befant seg i Aten. Ellers fant jeg lørdag ikke navn på andre eritreere som hadde vært på den fatale seilasen fra Marmaris.

Norge

Første «gjennombrudd» var søndag, da jeg fikk en representant for advokatforeningen på Rhodos på tråden.

I en artikkel hadde jeg lest at en av flyktingene fra seilbåten, en eritreisk kvinne, hadde født et barn kort tid etter havariet. Advokaten, som har menneskerettigheter som ansvar, hadde besøkt den nybakte mora på sykehuset, og jeg fant navnet hennes i artikkelen om den lykkelige hendelsen. Advokaten skulle søndag på ny sykehusvisitt, og tilbød seg å høre med mora om hun kjente de omkomne landsmennene.

Senere samme dag kunne advokaten fortelle meg at den døde kvinnen var guttebarnets mor, og slektninger hadde vært på Rhodos for å identifisere de døde. De to mennene hadde besøkt mora på sykehuset dagen før. Hun trodde slektingene kom fra Norge. Men hun hadde ingen navn.

Omtrent samtidig fikk jeg mail fra grenseansvarlige hos Høykommissæren, som også ga meg navnet på den nybakte mora og oppfordret meg til å ta direkte kontakt med henne. Jeg ringte, men mora kunne ikke gi meg flere opplysninger enn jeg allerede hadde fått av menneskerettighetsadvokaten. Heller ingen ansatte på sykehuset hadde navn å gi meg.

Dermed var det bare å ringe videre. Hos kystvakt og politi ble jeg bedt om å ta kontakt igjen mandag når sjefene var tilbake på jobb.

Hitra

Andre «gjennombrudd» kom mandag formiddag, etter flere nye oppringninger. Da fikk jeg tak i «rett person», som spurte om jeg hadde penn og papir klar.

Han stavet et navn og en adresse. Gatenavnet var definitivt norsk. Han oppga også det han trodde var stedsnavnet - Hitra, og han trodde Hitra lå i Norge, sa han. Jeg fikk også et mobilnummer, og mens han ennå var på tråden, klippet jeg navnet han ga meg inn i 1881.no, og samme navn, adresse og telefonnummer på Hitra kom opp.

Vedkommende var bror og onkel av de omkomne eritreerne, og han hadde vært på Rhodos for å identifisere de døde, hente kistene og frakte dem til Aten, opplyste kilden.

Slektingen var Yonas Amanuel Issack, bosatt på Hitra.

Aten

Jeg så for meg en mann i sorg og sjokk, og ventet med å kontakte ham til jeg hadde god tid etter å ha vært hos tannlegen.

Da jeg ringte, var det hans bestekamerat og ledsager på turen, Filimon Gebrgergishe Tedros, som svarte. De hadde akkurat kommet fra Rhodos til Aten med kistene for å ordne med videre forsendelse av til Asmara. De var slitne og sultne etter den lange båtturen fra Rhodos, og Yonas var i «dårlig form» fordi han hadde mistet sin søster og nevø, fortalte Filimon. Men hvis vi ville skrive om situasjonen for flyktningene, måtte vi bare komme til Aten. De håpet å kunne sende kistene videre allerede neste dag.

Etter også å ha konferert med en annen slektning av Elyud, som også hadde vært på Rhodos, satte jeg og fotograf Håvard Jensen oss på flyet til Aten morgenen etter.

Avtalen var å ta kontakt igjen da vi hadde landet, og etter ytterligere noen telefoner og språkproblemer fant vi fram til der de to «hitterværingene» befant seg – på en kafé i Aten sentrum. Bårebilen kom like etterpå, og vi fulgte med til flyplassen. Først på kvelden, over en middag, fikk vi snakket inngående med de to.

PUBLISERING

Etter at vi hadde landet i Aten, fikk vi beskjed fra redaksjonsledelsen om at ønsket var å presentere saken som en digital historie i featureform. Det betydde at vi måtte jobbe noe annerledes enn om det var en ordinær nyhetssak vi skulle levere. Det krevde flere detaljer og scener, og ikke minst mange flere bilder og motiver.

Først ved midnatt, og vi hadde forlatt de to slitne og sørgende «hitterværingene», konkluderte vi med at vi kunne oppfylle redaksjonsledernes ønske. Vi fant et hotell, og arbeidet med tekst

og bilder ut over natten. Deadline for levering var satt til klokken 10.00 morgenen etter, slik at utviklingsdesken i Adresseavisen fikk tid nok til å gi saken form. Den skulle også oversettes til engelsk.

Hjemme i Trondheim og Oslo jobbet også journalistene Berit Baumberger og Simen Granviken med å innhente bakgrunnsinformasjon og kommentarer.

Utsettelse av publisering

Planen var å publisere onsdag kveld på nett, og torsdag i papiravisen. Vi hadde fått opplyst at Elyud og Selemawits familie i Asmara og Eritrea senest onsdag skulle være fullt informert om hendelsen og kistene som var på vei. En sjekk gjorde oss usikker på dette, og vi bestemte derfor å utsette publiseringen.

Da «alt» var avklart, ble «Gutten med selbulua» publisert fredag kveld den 1. mai ved 19.00-tiden på adressa.no. Samtidig twitret Aftenposten sin førsteside påfølgende lørdag, med saken som hovedoppslag under tittelen «Mistet søsteren og nevøen Elyud (6) i båtkatastrofen: – Jeg håpet at de ville komme til Norge».

YONAS OG FILIMON

Elyuds onkel Yonas Amanuel Issack og bestekameraten Filimon Gebrgergishe Tedros som var med til Aten, dro raskt tilbake til Hitra etter å ha fått sendt kistene tilbake til hjemlandet for begravelse. De fikk teksten tilsendt i god tid før publisering, og vi har senere flere ganger truffet og vært i kontakt med dem.

Sist jeg snakket med Yonas, hadde han fått jobben han ønsket seg i et bilverksted på Hitra.

Støtte fra Hitra-samfunnet

Da drukningsulykken ble kjent, støttet Hitra-samfunnet fort opp under Yonas.

Hitra kommunes rådmann opplyste at kommunen ville stille med kriseberedskap og hjelpe Yonas til å takle sorgen, dersom han ønsket. Yonas sak ble behandlet i formannskapet, og kommunen ville også hjelpe til med penger eller annet, hvis det ble behov for det.

Forsendelsen av kistene til Eritrea kostet dyrt, og en innsamlingsaksjon ble igangsatt. Etter bare litt over en uke kunne avisen Hitra Frøya melde at «Yonas skal komme økonomisk skadesløs ut av dette». 50 000 kroner var samlet inn.

REAKSJONER

Jeg har vært journalist i over 30 år, men sjelden mottatt så mange direkte meldinger, eposter og henvendelser som den fredagskvelden og dagene som fulgte. Responsen kom fra lesere, politikere og kolleger.

Reaksjonene tydet på at jeg hadde lykkes med mitt journalistiske mål om å skape bevissthet og debatt om vårt ansvar for flyktningene, selv om de befant seg i Middelhavet og ikke direkte på våre strender.

Adresseavisen skrev selv på lederplass at «Verden kom med ett så mye nærmere da Adresseavisens journalist fant ut at gutten hadde slektninger på Hitra.»

Statsminister Erna Solberg poengterte det samme: «Uansett hvor et barn skal, er det like dramatisk når det går galt. Men det skaper en større grad av nærhet å nå vite at barnet hadde familie i Norge. Og at kanskje moren og gutten ønsket seg videre, hit til Norge... Det gir meg stor bevissthet på hvor nært og tett sammenknyttet vi er i verden. På godt og vondt.»

Opinionen var spesielt oppmerksom på det som skjedde i Middelhavet også på grunn av den politiske diskusjonen om kvoteflyktningene som pågikk på denne tida. Arbeiderpartiet hadde hatt sitt landsmøte, der Jonas Gahr Støre hadde foreslått å ta i mot 10 000 flyktninger fra Syria, og samme helg som «Gutten med selbulua» ble publisert hadde Frp sitt landsmøte hvor flyktningene var et stort tema.

Siv Jensen hadde også sett reportasjen: «Det er sterkt å se dette bildet og lese historien. Det er en ærlig sak å ønske seg et bedre liv et annet sted, men dette endte galest mulig. Det Norge må gjøre nå, er å bidra til at det kan leves bedre liv der man er. Gjennom bistand, gjennom utvikling».

Frp støttet ikke Jonas Gahr Støres forslag, og **Carl I. Hagen** uttalte til Adresseavisen at Elyud Dawit aldri skulle vært om bord i båten.

«En skrekkelig historie, men det er lett at følelser tar overhånd i slike saker. Følelser er vel og bra, men følelser kan ikke styre når store problemer skal løses... Den beste måten å stanse strømmen på er å ta bort håpet om at det går bra. Asylsøkere må umiddelbart returneres til havnene de kommer fra. Bare da skjønner man at det er nytteløst å gå om bord i båtene. Bare da kan det bli slutt på drukningene», sa Hagen.

På KrFs landsmøte den påfølgende helga var kvoteflyktningene et av hovedtemaene i nestleder **Dagrun Eriksens** åpningstale. Hun viste spesielt til bildet av Elyud Dawit. «Det er opp mot dette internasjonale nyhetsbildet vi må teste om norsk utenriks- og utviklingspolitikk består prøven», sa Eriksen.

Da hadde KrFs leder **Knut Arild Hareide** rost hatterværingene for innsamlingen til å dekke Yonas' utgifter med å sende kistene tilbake til hjemlandet: «Det viser Norge på sitt aller beste. Det viser også at selv om det er delte meninger i samfunnet om hva som er riktig å gjøre. Når dette kommer nært på, er både holdninger og handlinger samstemte. Da er det dugnadsånden som preger arbeidet.»

Venstres leder **Trine Skei Grande** kommenterte historien om Elyud slik: «Jeg tror historier om unger rører oss enda mer, for unger har aldri valgt å være i en slik situasjon. Jeg tror vi skjønner desperasjonen bedre hos en familie som har valgt å reise ut med små barn. Det gir et bilde av den desperate situasjonen mange er i.»

Også i debatten i månedene som er gått siden mai, er Elyud Dawits navn og bildet gjengitt i spaltene.

Lesere

I skrivende stund er det registrert 43 334 unike lesere og 46 585 sidevisninger av saken, noe som i Adresseavisen er mye til å være denne typen tekst. Den er lang og har ligget bak betalingsmuren.

Fordi den er en såkalt Pluss-sak (for abonnenter), ble den ikke lenket på Adressas egen Facebook-konto. Den ble likevel delt mye på sosiale media. Rundt halvparten av leserne er kommet via Facebook.

En av dem som delte saken på Twitter, var statsminister Erna Solberg. Hun skrev «Denne sterke saken bør leses av alle: Her dør gutten med selbulua».

TRAGEDIEN FORTSETTER

Mye har skjedd siden mai, antallet flyktninger og asylsøkere er blitt større enn noen kunne forutsi, og debatten om hvordan Norge skal forholde seg er fortsatt intens.

Og mange flere har druknet.

Et liknende bilde som det av Elyud, satte i september en ny støkk i oss: Tre år gamle Aylan Kurdi liggende på en strand i Tyrkia, druknet under familiens flukt fra Syria.

Og samme dag som jeg skriver dette, 5. januar, meldes det om 36 personer fra Syria, Irak and Algerie funnet druknet på en strand på vestkysten av Tyrkia. De antas å være flyktninger på vei til Hellas.

Trondheim 05.01.2016

Grete Holstad

Kistene til Elyud Dawit og hans mor Selemawit Amanuel Issack på flyplassen i Aten.

